

רק בן 21 - ובעל תואר שני במינהל עסקים

לתשומת הלב של אנשי גינס: גיל סגל, שסיים תואר ראשון באו"פ בעודו תלמיד תיכון - סיים את מסלול ה-MBA של האוניברסיטה הפתוחה בגיל 21, בעת שירותו הצבאי. ממש בקרוב יצטרך להחליט באיזו אוניברסיטה הוא ישלים לימודי דוקטורט בתורת המימון



מאת בונה תירוש

הקִיץ. כך השלים את לימודיו לתואר ראשון בשלוש שנים, כמו סטודנט מן המניין באו"פ, שעובד במקביל ללימודים.

עבודה של גיל הייתה - לימודיו בתיכון וההכנה לבגרות. "עבודה" לא ממש מכבידה, שכדי להפוך אותה למעט יותר מאתגרת, החל גיל להעמיס על עצמו מקצועות שהוא מצא בהם עניין. וכך, אם המינימום לקבלת תעודת בגרות הוא צבירת 21 יחידות לימוד, הוא צבר 48! כלומר יש לו שתי בגרויות ועוד נשאר לו גם עודף קטן. להגנתו, הוא אומר היום שהוא לא הרגיש בתחרות עם מישהו, כי אחד הדברים היפים בכיתת המחוננים שלו באוהל שם היה שלא היה בה כל זכר לתחרותיות. כל אחד עסק במה שעניין אותו - ואותו, את גיל, עניינו הרבה דברים. לכן למד אותם, ממש בהנאה.

הנער, סליחה - בוגר ה-MBA שלפניו, חש קצת לא בנוח עם מה שעלול להצטייר כשיא של חנוניות והוא ממחר להבהיר שבשום שלב, הלימודים לא ניתקו אותו מהחיים. עובדה היא שבשמינית אף שימש כיושב ראש מועצת התלמידים בבית הספר, מה שמוכיח שהיה בהחלט מהמעורבים במה שנעשה בבית הספר ואחד האהודים והמקובלים בין התלמידים.

את הלימודים לתואר הראשון הוא השלים במקביל לבחינות הבגרות. חיל המודיעין של צה"ל לא היה חיל מודיעין ראוי לשמו אם לא היה מאתר מבעוד מועד איש כמו גיל. כדי לנצל אותו ואת כישוריו הבולטים במסגרת הצבאית, החיל הציע לו לעבור קורס קדם צבאי של חצי שנה - שבסיומו הוא מצא את עצמו ממלא תפקיד מאתגר ביחידה מסווגת, העוסקת בתחום המחשבים. שם, לראשונה, הוא מודה היום - הגיע למקום שבו היה לו קשה מבחינה אינטלקטואלית. רוב חבריו ליחידה היו חיילים אקדמאים.

גיל סגל הוא היום בן 22 - ורק עכשיו הוא עוזב את הבית הרמתגני החם, שבו גדל והתגורר כל השנים והולך לגור לבדו בתל אביב. זה אמנם לא רחוק, אבל זו בכל זאת יציאה ראשונה מן הקן - הכנה הכרחית לקראת ההרפתקה הגדולה והדי מאיימת שאליה הוא נושא את עיניו: יציאה ללימודים לתואר דוקטור באחת האוניברסיטאות המובילות בארצות הברית.

איך ילד בן 22, שנראה אפילו צעיר מזה, וסיים לא מזמן את שירותו הצבאי - עומד כבר על סף תחילת הדוקטורט? פשוט: גיל התחיל את הקריירה האקדמית שלו כבר בכיתה י, בכיתת מחוננים בבית הספר אהל שם, ברמת גן.

יום אחד נכנסה לכיתה נציגה של האוניברסיטה הפתוחה והציעה לילדים הצעה המוגשת לכל כיתות המחוננים ברחבי הארץ: להתחיל מסלול לימודים באו"פ, שבמסגרתו תלמיד יכול לקחת קורסים במקצועות שמעניינים אותו - וכך לצבור נקודות זכות בדרך לקבלת תואר אקדמי.

כל הכיתה כמעט נרשמה. גיל עצמו התחיל ללמוד במסלול הזה מדעי המחשב, תחום שבו הספיק כבר להתעסק לא מעט וצבר ידע במסגרות שונות, כולל "נוער שוחר מדע". בעוד רוב חבריו לכיתה, שבחרו גם הם כמוהו בלימודי מחשבים, התחילו את הלימודים עם הקורס המקדים "אשנב למתמטיקה", גיל עלה כבר בשלב זה על מסלול לימודים משלו. כמי שעשה בגרות במתמטיקה כבר בכיתה י, הוא היה פטור מהקורס המקדים. במקום זה, היה הקורס הראשון שלו קורס בסטטיסטיקה.

בסוף השנה הראשונה. גיל החל להגביר את הקצב והתחיל לקחת שניים ואף שלושה קורסים בסמסטר - ועוד שניים בסמסטר

הזה של כלכלה, שהיום מעסיק יום יום את כולנו. זה משהו שכולם מדברים עליו מהבוקר עד הערב ולי לא היו בכלל כלים לגשת אליו.

גיל סיים את לימודי ה-MBA בגיל 21, בהצטיינות יתירה, עם ממוצע 97, ובדרך הספיק כבר להיות "מצטיין נשיא". לפני חצי שנה השתחרר, אחרי ארבע שנות שירות צבאי (מהן אחת בתנאי קבע, על פי דרישת הצבא). גיל מצא את עצמו שוב על פרשת דרכים. בסופו של דבר, החליט שהוא

מבקש להמשיך ללמוד לתואר דוקטור בתחום המימון – וכבר פנה בעניין זה לעשר האוניברסיטאות הטובות בארצות הברית. כיום הוא ממתין לתשובות מהן.

כמובן שבינתיים הוא לא מתבטל: כיוון שהוא לא יכול שלא ללמוד, הוא לומד עכשיו משפטים וכלכלה באוניברסיטת תל אביב, כי זה מעניין אותו. חוץ מזה הוא משמש אסיסטנט מחקר לפרופ' בני ואטרבאך, ראש תחום המימון בבית הספר למינהל עסקים של אוניברסיטת בר אילן – וגם מלמד כמנחה את תורת המימון באוניברסיטה הפתוחה, בשני מרכזי לימוד של האו"פ.

אבל גם זה לא ממלא את כל זמנו – וכך הוא מוצא פנאי להמשיך ולהתנדב במסגרת העמותה "עזר מציון". הוא התחיל בהתנדבות הזאת עוד כשהיה בצבא. הוא זכר לטובה את העמותה הסימפטית הזאת, שאנשיה סייעו מאוד לסבו המנוח, וכשחיפש בצבא מסגרת התנדבותית שבה יוכל לתת מעצמו נזכר ב"עזר מציון". שם שיכדו בינו לבין הקשיש, ההולך ומתעוור עם השנים. כיוון שהוא איש ספר, שהקריאה היתה כל חייו מקור העונג העיקרי שלו, אובדן הראייה העיב על הקשיש וכתוצאה מכך, שקע בדיכאון.

כבר כמה שנים, גיל בא אליו פעם בשבוע, מקריא לו, ויוצא איתו לטיול בסביבה. "האמת היא שמזמן, אני כבר לא מרגיש שאני עושה עבודה התנדבותית. כיוון שכבר נקשרנו, היחסים הם היום יחסים של חברות." שכירת החדר בתל אביב היא צעד קטן לאנושות, אבל די גדול עבורו. אם תרצו – צעד ראשון בדרך לדוקטורט.



ד"ר אריה נחמיאס, ראש תכנית ה-MBA באוניברסיטה הפתוחה, מברך את גיל סגל בטקס הענקת תארים

רבים מהם החלו, כמוהו, ללמוד לימודים גבוהים בתיכון, אבל איש מהם לא הספיק לסיים את המסלול בעודו בכיתה יב. החריגים ביחידה היו דווקא אותם חיילים, שלא היה להם תואר אקדמי – "ואותם", אומר גיל, "באמת אפשר היה להעריץ על הדרך שבה הם מצליחים להתמודד עם אתגרי העבודה".

אחרי חצי שנה, אחרי שכבר התרגל לקושי, גיל חש שמשוה חסר לו. הוא הרי לא היה רגיל לחזור בסוף היום

הביתה בלי שיחכה לו משהו נוסף לעשות – פרק ב של היום. פתאום התגעגע לחיים הדואליים האלה – ושאל את עצמו במה ימלא את הזמן.

כיוון שרצה להמשיך להתפתח בכיוונים נוספים, היה ברור לו שהוא רוצה ללמוד. אבל מה? ההתלבטות הייתה בין תואר שני במדעי המחשב – לתואר שני במינהל עסקים, תואר שנראה לגיל מושך יותר, מפני שהוא יכול לשמש בסיס להתקדמות עתידית בכל מיני כיוונים. באשר למוסד האקדמי שבו יכול היה להתחיל בלימודים – לא היה מקום להתלבטות. צה"ל דרש שהלימודים יהיו במסגרת האוניברסיטה הפתוחה.

גיל בחר במינהל עסקים, כי הוא לא היה בטוח שהוא רוצה לעסוק במחשבים כל חייו. בדיעבד, הוא שמח מאוד על ההחלטה שקיבל. הלימודים במסלול ה-MBA באו"פ היו מעניינים מאוד ובעיקר פוקחי עיניים. מבין שלוש המגמות שבמסלול (שיווק, התנהגות ארגונית ומימון) הוא בחר במימון. "ולא בגלל שיש לי איזה עניין מיוחד בכסף. אם הייתי חושב לעשות כסף, הייתי הולך – כמו רבים מחבריי, שהשתחררו מצה"ל – ונכנס לעבודה בתחום המחשבים, עם משכורת שנוגעת בשמיים. בחרתי במימון כמקצוע עיוני, שהוא שילוב מרתק של פרקטיקה כלכלית, מתמטיקה – ולא מעט פסיכולוגיה. בעיניי, זהו שילוב מסעיר.

"אני חושב שהמתנה הכי חשובה שקיבלתי מהלימודים במסלול ה-MBA היא שנחשפתי לכל הנושא הזה של מימון, שבלי המסגרת הזאת לא הייתי מתוודע אליו וגם לא הייתי חושב שהוא עשוי לעניין אותי. תוך כדי לימוד, הבנתי כמה בור הייתי בכל התחום